

ISSÁČEK

9/1

11. 11. 15

Vážení učitelé, rodiče, kamarádi,

máme nový školní rok, tentokrát s číslovkami 2015/2016, a s tím je spojený i nový díl školního časopisu ISSÁČEK. Logicky se číslo vydání zvyšuje, tudíž si Vás dovoluji přivítat na stránkách ISSČÁČKA č. 9. V naší škole se stalo po prázdninách mnoho nového, ale o tom čtěte na stránkách našeho časopisu.

Lukáš Jandus, HC2

Francie mýma očima

Travel - „*the only thing you buy that makes you richer ...*“

(cestování jediná věc, kterou si koupíš, a udělá tě bohatším...)

Čím více cestuji, tím více si uvědomuji, jak mě tyto zkušenosti obohacují a jaká je to vlastně nejkrásnější věc, která vás může potkat. Cestovat, poznávat jinou kulturu, poznávat nové lidi, jídla, tradice.

To se stalo mým smyslem života, čím více poznávám jiné země, tím se mi bohužel nebo bohudík má země dosti vzdaluje, neboť mě toto pořád přesvědčuje, že Českou republiku pojmu pouze a jen za svou rodnou zemi a národ, ale svůj domov pojmu zřejmě jinde.

Francie je hned na první pohled odlišná a neobyčejná stejně tak, jako její obyvatelé. Jejich rozmanitost, elegancie, krása, ale i talent, smysl pro harmonii a půvab mě ihned okouzlili.

Smysl pro humor místních a jejich „free style“ se mi moc líbil, neboť Francouzi mají nejspíše na všechno dost času, jak na jídlo, tak na vše okolo, proto jsou s částí nedochvilní. Ale na to se dá jistě zapomenout, když vezmeme v potaz jejich charismatické osobnosti a romantické duše.

Francie je obohacená o mnoha krásných míst, ať už se to týká obdivuhodných vinařských oblastí, starých francouzských venkovů, tak romantických a moderních velkoměst v čele s Paříží.

Paříž je legendární. Pyšní se svojí proslavenou Eiffelovkou, která dosti přidává na dominanci a kráse celé země.

Francie mi otevřela oči, co se týká užívání si života do poslední chvíle, neboť pak se ve stáří budu moct na vše ohlédnout a zavzpomínat.

Těž si chci užívat spokojený zdravý životní styl, neboť Francouzi jsou velmi aktivní a také podle toho vypadají a mají velmi originální vkus.

Byl to nezapomenutelný zážitek podívat se do Francie a nadýchat se typické francouzské atmosféry, jsem velice vděčná za tuto příležitost. Určitě se chystám do Francie vrátit a obohatit se o další zkušenosti této země. A kdo ví? Třeba tam strávím kus svého života.

Lucie Kenardžievová, HC4

Nancy, Francie

V pondělí 12. 10. v brzkých ranních hodinách se u školy shromažďovali žáci z různých oborů. Po 6:30 jsme odjízďeli a čekala nás desetihodinová cesta s přestávkami do Nancy. Mezi 17. až 18. hodinou jsme přijížděli k Lycée Stanislas, kde už na nás čekali francouzští studenti. Poté jsme šli společně do Lobby Baru, kde nás čekalo rozhodování ohledně ubytování, menší občerstvení a přivítání ředitelem školy. Někteří z nás byli ubytováni u vybraných francouzských rodin, další v hotelu a ostatní na internátu. Poté, co někteří žáci odjeli do rodin, my, kteří jsme bydleli na internátu, jsme si odvezli kufry do našich pokojů a společně s ostatními žáky na škole jsme šli na večeři.

Druhý den jsme jeli do města Vittel v regionu Lorraine, kde nás čekala prohlídka místních lázní a hotelu. Poté jsme navštívili Lycée Professionel Régional Pierre Mendés ve městě Contrexéville, kde nás čekal příjemný oběd. Jako předkrm jsme měli francouzský Quiche Lorraine společně s růžovým vínem. K hlavnímu chodu jsme dostali vepřové maso se šťouchanými brambory a k tomu salát s křenovým dresinkem. Jako zákusek nám přinesli vanilkovou zmrzlinu se skořicí, společně s broskvemi a nádherně vytvarovaným karamellem. Po obědě nás čekal rozchod po nádherném městě Contrexéville. Potom následovala prohlídka města i s průvodcem. Navštívili jsme místní lázně, kasino, divadlo a muzeum, až jsme došli do hotelu Cosmopolitan, kde na nás čekal další průvodce. Prošli jsme si většinu krásného hotelu, viděli jsme různé hotelové pokoje, restauraci, zahradu a nakonec jsme v Lobby Baru dostali občerstvení v podobě místních koláčů a pití.

Další den byla před námi čtyřhodinová cesta do hlavního města Francie, Paříže, společně s francouzskými studenty. Vystupovali jsme nedaleko Eiffelovy věže. Čekal nás výstup do druhého patra i s dvouhodinovým rozchodem. Po sloučení jsme šli okolo Palais du Trocadéro. Prošli jsme většinu Avenue des Champs-Élysées, až jsme došli do McDonaldu. Poté jsme prošli Place de la Concorde a nastoupili do autobusu na cestu zpět. Cestou jsme také mohli vidět katedrálu Notre Dame, senát, most s visacími zámky Pont des Arts.

Ve čtvrtečních dopoledních hodinách jsme začali připravovat sál na Galavečer v místní škole společně s francouzskými studenty. Od pulírování příborů, skleniček a mytí talířů, až ke konečné fázi zcela připraveného stolu k servírování. Oběd jsme měli v jejich školní restauraci. Jako předkrm jsme měli místní koláč, k hlavnímu chodu vepřové maso a jako zákusek jsme měli přímo u stolu flambovaná medová jablka. Když byl sál zcela připraven na naši obsluhu, čekala nás večeře. Na stůl nám postupně přinášeli chřestovou polévku se smetanou a plátkem slaniny. Jako další chod byly vepřové rolinky se špenátem a přílohou byla mrkvová kaše. Zákusek byl Crème brûlée. Okolo 7. hodiny večerní začínali do Lobby Baru přicházet hosté. Jako aperitiv jsme podávali karlovarskou Becherovku. Po přivítání měl každý host své místo a postupně usedali. Jako studený předkrm jsme podávali sváteční nádivku s restovanými jatýrky, k teplému předkrmu byly masové kuličky s bryndzou a rajčaty. Jako hlavní chod jsme podávali vepřový toč pečený na pivu se švestkami, dále jsme na stůl nosili sýry: hermelín, lučinu a kozí sýr, vše ze Sedlčan. A na závěr byly pošírované hrušky s granátovým jablkem. Po celou dobu se „nápojařů staral, aby každý měl k danému jídlu co pít. Celý večer jsme zakončili rozdáním dárků a pográtulováním. Galavečer v podání Integrované střední školy se velmi vyvedl.

Další den ráno, v pátek, jsme navštívili vinici v Toul. Prošli jsme větší část vinice a i města. Zde nás čekala ochutnávka. Poté jsme se vydali zpět do školy na fotbalový turnaj naší školy proti místní škole. Opravdu se bylo na co koukat, po celou dobu byl zápas velmi napjatý, ale hra nakonec skončila výhrou Lycée Stanislas. Nasedli jsme do autobusu a jeli jsme nakoupit do zdejšího obchodního centra dárky a suvenýry.

V sobotu ve velmi ranních hodinách jsme se loučili s francouzskými studenty. Zde padla poslední objetí, pusy, fotky a mohli jsme vyrazit na desetihodinovou cestu domů.

Největší „MERCÍ“ patří všem učitelům, že nám umožnili jet, podívat se na krásy Francie, zdejší památky a ochutnat perly francouzské gastronomie.

Barbora Šefrová, HC4

Vinice v Toul

Návštěva Nancy

Když jsem se dozvěděla o zájezdu do Francie, ani minutu jsem neváhala a přihlásila jsem se. Jak dny plynuly, nemohla jsem se dočkat, až budu moct balit. Kufr plný oblečení a nezbytných věcí pro mou existenci jsem v pondělí ráno v 6:30 naložila do zavazadlového prostoru autobusu.

Potom se všechno seběhlo velmi rychle a už jsem seděla v zadní části autobusu. Když bylo všechno naloženo, spočítáno a ověřeno, ozval se zvuk motoru a moje cesta do Francie byla odstartována.

Cesta byla náročná, přece jen 10 hodin člověka unaví. Mezitím nám oznámila paní učitelka, že 11 dívek bude ubytováno ve francouzských rodinách. Nejdříve jsem se zdráhala, ale pak jsem vzala příležitost takzvaně za pačesy a přihlásila se o pobyt v rodinách.

Když jsme konečně dorazili do Nancy, byli jsme mile uvítáni francouzskými učiteli a ředitelem školy samotným.

Pak jsme měli možnost vybrat si naše hostitele, ale jelikož jsme je viděli poprvé, stejně jako oni nás, nikdo nechtěl udělat ten první krok. Až se do toho vložila naše paní učitelka Františka. Jako mávnutím kouzelného proutku měli najednou všichni kde spát a mně byl přiřazen malý, nakrátko ostříhaný kluk jménem Theo.

Theova rodina ke mně byla milá a nic nebyl problém, prostě první den byl na jedničku.

Další dny mi tak trochu splývají do sebe, ale co stoprocentně vím, je, že ve středu jsme navštívili Paříž a Eiffelovku. Ani nevím, co bych o tom měla psát, jedním slovem nádhera. Je to zvláštní pocit najednou stát na místě, které jsem celý život vídala jenom na obrázku.

Celý výlet po Paříži jsem si náramně užila a je to moc krásné město.

Ve čtvrtek byl náš velký den. Ráno jsme se všichni oblékli do svých rondonů a nažehlení a vyvonění jsme nastoupili do kuchyně. Paní mistrová nám řekla, co a jak, k ruce jsme také měli pár francouzských studentů, aby nám pomohli orientovat se v kuchyni. Vyndali jsme si nože a pustili jsme se do práce.

Vaření celého menu bylo dosti náročné, protože jsme potřebovali občas pomoc od paní mistrové, která byla pořád zaneprázdněná a nedostupná.

S francouzskými studenty jsme se natolik skamarádili, že nám i pomáhali. Když přišel čas servírování, kuchaři se proměnili v jednotlivé a stejně důležité součástky hodinového strojku a každý měl svou úlohu. Někdo podával talíře, někdo je leštil, jiný dával nádivku a druhý zdobil talíř oblohou. U každého pokrmu jsme měli jinou úlohu. Večer jsme završili tím, že jsme byli pozváni na restauraci, kde seděli naši a francouzští učitelé a rodiče studentů. Sklidili jsme velký úspěch a dočkali jsme se zaslouženého potlesku, který nám dal najevo, že naše práce nebyla zbytečná a čas strávený v kuchyni nebyl mrhání časem. Ve čtvrtek večer jsme se po práci všichni dostali domů až k ránu. Tam jsme si rychle zabalili a hurá na kutě.

Nadešel pátek a všichni jsme věděli, že náš pobyt za chvíli končí, a to si nikdo nechtěl připustit, tak jsme trávili všechnen čas s našimi francouzskými přáteli.

Ráno mi pomohl Theo s kufrem do auta a mě čekala poslední cesta francouzskými ulicemi.

Těsně před odjezdem na sebe nedaly emoce dlouho čekat a nebudu lhát, slzy tam byly. Víím, že už je nikdy neuvidím, ale mám fotky a zážitky, které mi nikdo nevezme.

Děkuji naší škole, že jsem mohla navštívit Francii a poznat nové úžasné lidi, jako je Abal, Axel, Theo, Matthieu, Abel a Nathan a taky Janču, Monču, Elišku, Anetku a Pavlínu.

Míša Kocnová, S3A

OSVĚTIM

V červnu letošního roku jsme navštívili společně se studenty naší školy a několika učiteli koncentrační tábor Auschwitz, který mnoho z vás zná pod názvem Osvětim a Březinka.

Auschwitz I se nachází v nevelkém městečku s názvem Osvětim na okraji Polska, kde byl zřízen tábor, do kterého se vchází jednou z neznámějších bran na světě s nápisem "Arbeit macht frei", neboli „Práce osvobozuje“. Uvázl v paměti tím, že se v první polovině 20. století díky veliteli tábora Rudolfu Hössovi stal německým koncentračním táborem, kde němečtí zajatci vykonávali úmornou práci. Každý den prošli již zmíněnou bránou buď z tábora za práci, nebo do tábora vytrpět někdy nekonečné sčítání vězňů a poté byli nuceni strávit noc v nelidských podmínkách. V táboře hrál táborový orchestr, byl zde zřízen táborový špitál, ženský tábor, tábor pro ruské válečné zajatce a tzv. Blok 10, kde se prováděly experimenty, jejichž strůjcem byl jeden z neznámějších válečných zločinců Dr. Josef Mengele. Mnoho lidí našlo smrt v jediné zachovalé plynové komoře s krematoriem, nebo u zdi smrti, která se nacházela v Bloku č. 11.

To Auschwitz II byl už o něčem jiném. Tento tábor, který každý zná jako obrovské místo s tzv. bránou smrti se nachází nedaleko od Auschwitz I. Byl to tábor, který přezdíváme Březinka. Byla to už vlastně poslední cesta pro vězně, kterými byli převážně Židi, které sem svezli z několika táborů včetně Terezína, který se nachází na území naší republiky. Vězni přijeli branou smrti do tábora, kde se po vystoupení z vagónů konala selekce těch, kteří jsou praceschopní a kteří ne. Ti, kteří v selekci neuspěli, putovali do dvou nyní už neexistujících plynových komor, kde byly pomocí cyklonu B zavražděni. Ostatní měli to „štěstí“, že byli vybráni k tomu vykonávat jednu z mnoha prací, která pro ně ale ne vždy znamenala vysvobození od smrti.

Lidé v tomto táboře přežívali v přeplněných domech plných nemocí a špíny. Ta trocha jídla, kterou každý dostal, nenasytila jediného člověka.

V dnešní době si o těchto hrůzách můžeme přečíst mnoho knih a shlédnout mnoho filmů, ale stát na místě, kde stáli oni, jít cestou kterou šli lidé, kteří neprošli selekcí, navštívit domy, kde někteří žili i víc než rok, je pocit nepopsatelný, a já sama si myslím, že každý člověk by měl toto místo navštívit a aspoň trochu vzdát čest lidem, kteří zde přišli o život!

Markéta Hudečková, HT4

Auschwitz I, Osvětim

Kufry Židů, kteří skončili svůj život v Osvětimi

Stáž ve Francii

Měsíční stáž ve Francii pro mě byla velice přínosná a doporučila bych ji každému, kdo se chce zlepšit v jazyce, anebo i v odborné části studia. Naše práce obnášela přípravu stolů, což zahrnovalo leštění skleniček, pulírování příborů, čištění talířů, pak samotné prostírání. Poté jsme občas předpřipravovali některé pokrmy, což nejčastěji zahrnovalo loupání a krájení ovoce i zeleniny, čehož jsme se zúčastňovali i my, ale také si tam místní studenti zkoušeli flambování, anebo krájení masa.

Samotná obsluha byla po celou dobu příjemná a klidná a to díky přístupu studentů, se kterými jsme pracovali, ale i hostů a hlavně našich mistrů. Ze začátku jsme se všechny tři hodně ostýchali, ale postupem času jsme si troufali i na těžší úkoly, jako bylo například i porcování masa a nandávání přílohy přímo před hosty. Také jsme se naučili francouzský způsob nošení talířů.

Párkrát jsme měli službu v „office“ nebo v „plonge“, kde jsme měli na starosti doplňování vody do karaf, porcování baget, ale hlavně omývání talířů a pulírování příborů, zatímco v restauracích probíhala obsluha.

Naše mimopracovní náplň zahrnovala návštěvy města, ale ponejvíce odpočinek a trávení času s našimi kamarády. Město jsme nejvíce navštěvovali ze začátku kvůli procházkám a nákupům, ale později jsme raději trávili čas ve škole a užívali času s kamarády, díky kterým se nám znatelně zlepšila francouzština i angličtina. Pokrok byl znát tak po jednom až dvou týdnech povídání. Poslední týden už jsme komunikovali ve francouzštině.

Co se týče návratu domů, tak jsem se těšila tak první týden, ale potom jsem si tak zvykla, že se mi vůbec nechtělo domů. Všichni na nás byli moc milí a vstřícní a hlavně nás velice rychle přijali mezi sebe a doufáme, že kontakty mezi námi se jen tak nepřetrhají.

1. víkend jsme strávili odpočinkem a opět návštěvou města, 2. víkend nás přijela navštívit moje nevlastní mamka. Celý víkend jsme trávili nákupy ve městě kromě neděle, která byla odpočinková, a poslední víkend nás opět přijela navštívit nevlastní mamka, ale tentokrát vzala i mého brášku, takže jsme víkend trávili venku, a byli jsme si dokonce zahrát fotbal v parku, který jsme měli hned u domu.

Jídlo patřilo k věcem, kterých jsem se nejvíce obávala, moje obavy se ale naštěstí nenaplnily, naopak. Snídaně, které jsme příliš nenavštěvovali, obsahovali výběr: káva, čaj nebo kakao, jogurty, máslo, marmelády a bagety. Obědy, na které jsme šli vždy rovnou z práce, byly bohaté, měli jsme na výběr nejméně ze tří druhů předkrmů - různé saláty, mořské plody a podobně. Hlavní chod, který byl pro nás občas ne úplně obvyklý, ale téměř vždy dobrý. Zákusek byl většinou vyráběn žáky přímo ve školní pekárně/cukrárně, dále výběr mezi jogurtem nebo kouskem sýra a nakonec bagety také pečené přímo ve škole. Večere se čas od času skládaly z nedojedených obědů a opět předkrmů a zákusku s bagetou.

Pro odjezd na tuhle stáž jsem se odhodlávala od prvního ročníku a jsem ráda, že jsem to konečně udělala. Přinesla mi zkušenost, kterou se každý chlubit nemůže, měsíc svobody od rodičů a seznámení se s úžasnými lidmi. Jediná chyba, kterou tuhle stáž měla, byla, že trvala pouhý měsíc, protože čas nám utekl až příliš rychle.

Andrea Němcová, CR3B

Studenti u Eiffelovy věže

Lady Milena Grenfel-Bains

20. 10. 2015 do naší školy přijela dlouho očekávaná návštěva až z daleké Anglie. Beseda proběhla v učebně číslo 25 pro studenty třetího ročníku. Paní Milena jim vyprávěla o životě v její zemi a tradicích, které u nich drží. Například na Vánoce mají tradiční výzdobu. Na Štědrý den pokládají na stůl překvapení zabalené jako velký bonbon. Kouzlo těchto balíčků spočívá v tom, že si dva lidé vezmou konec a jen jednomu z nich se utrhne. Po odtrhnutí vypadne malý dáreček jako např. peníze, papírová koruna, plastový panáček. Pokaždé ale obsahuje krátký žert nebo přání.

Vánoční balíček

Jako další studentům ukázala svou nejoblíbenější knížku **Pearls of Childhood** (Perličky dětství), ze které ke konci přednášky kousek přečetla. Tuto knihu napsala další „Wintonova dcera“ Věra (Diamantová) Gissing.

Jak jistě všichni víme, neříká se jí Remoska jen tak. Samozřejmě došlo k představení kuchařky plné receptů sepsaných právě paní Milenou a určených pro pečení v remosce. Najdeme v ní vše od předkrmů až po dezerty. Když nám řekla vše o sobě, přišel čas na dotazy.

Jaká jsou vaše oblíbená jídla v Anglii?

Moje oblíbená jídla jsou ryby, steak, fish and chips. Nejraději mám Fish pie (rybí koláč), který obsahuje spoustu ryb a mořských plodů.

Naši studenti s paní Milenou v učebně 25

Jak nejčastěji slavíte Nový rok?

Popíjením. ☺ Moji angličtí přátelé milují české víno.

Je u vás Apple pie jako u nás štrůdl?

Ne. Apple pie se nedělá z listového těsta, ale lineckého. A chutná jinak.

Máte děti?

Ano, vlastně už jsem prababička. Mám 2 děti.

Ke konci přednášky se všichni vyfotili a rozloučili s Lady Milenou obrovským potleskem. Po přednášce se paní Milena vydala spolu s našimi skvělými učiteli ANJ na školní pracoviště URAN. Tam si vyzkoušela upéct ovocné

koláčky za spolupráce našich studentů. Návštěva lady Mileny se všem moc líbila a doufáme, že to nebylo naposledy, kdy k nám zavítala. ☺

Jiří Karas, CR3B

Lady Milena čte z knihy Perličky dětství

STÁŽ V NANCY

Cesta do Nancy trvala téměř nekonečných 12 hodin. Naštěstí byl autobus celkem velký a dalo se tam pohodlně sedět. Těsně před hranicemi byla velická kolona a měli jsme asi 2 hodiny zpoždění. Pan Frederik nás vyzvedl na zastávce, odvezl nás do školy a ukázal nám naše pokoje. Zároveň nám přivezl spoustu jídla a pití na celý týden.

První den nás seznámil s celou školou a vysvětlil nám náš pracovní harmonogram. Byl velice milý, a dokonce nám zařídil i kartičky na jídlo a městskou dopravu. Po zbytek dne jsme měly volno, a tak jsme se vydaly na průzkum města. Nancy je opravdu nádherné a bohaté jak na památky, tak i na nakupování. Hned ten den jsme utratily pár euro za oblečení.

Druhý, neboli první pracovní den jsme byly docela nervózní, co nás čeká, ale průběžně z nás nervozita opadala a začínalo se nám tam líbit. Hned jsme se seznámily se studenty, kteří ten den obsluhovali. Byli to prváci a obsluhu měli úplně poprvé, takže jsme prostřely restauraci a pak se v ní společně s kuchaři, kteří jídlo vařili, najedly. Na to, že vařili poprvé, to bylo dobré. Menu se skládalo ze tří chodů. Předkrm, hlavní chod a desert. Stejnou hostinu jsme měli i v pátek.

Naše pracovní dny začínaly většinou v 9:00 hod., od 14:00 hod. do 16:00 hod. jsme měly pauzu, a pak jsme pracovaly do 20:00 hod. Někdy déle, někdy naopak kratší dobu. Pracovaly jsme ve školních restauracích. Někdy i v myčce nebo v officu. Při servisu jsme se naučily spoustu věcí. Například: krájet ovoce (ananas, kiwi, banán, jablka...), porcovat maso a nandavat jídlo přímo před hosty, flambovat ovoce a připravovat ovocné deserty, nosit a debarasovat talíře francouzským způsobem, krájet koláče, prostírat a spoustu dalšího. Všechno jsme dělaly způsobem složité obsluhy. Během druhého týdne nás začínali učitelé i žáci, se kterými jsme pracovaly, chválit. Potom se dokonce i hádali o to, kdo s námi bude pracovat.

Co se týče jídla ve školní jídelně, tak to ze začátku byl pro můj trávicí organismus trošku šok. Časem jsem si ale zvykla a nešlo si na jídlo stěžovat (až na mrkovou kaši, ta se opravdu jíst nedala). K snídani byla na výběr bageta, müsli, čoko lupínky, marmelády, med, čaje a kakao a také čerstvý pomeranč na odšťavnění. K obědu a večeři byl výběr hned z několika chodů. Spoustu salátů, buď sladký desert, nebo ovoce, sýry a jogurty, hlavní chod, teplý předkrm a zákusek, bageta a polévka. Jídlo bylo většinou zdravé a dávali málo omáček. Jednoduše, nabídka byla opravdu pestrá.

Ubytování nebyl žádný luxus. Záchod byl na chodbě, kuchyně měla skromné historické vybavení a sprcha mi tekla 8 sekund. Na druhou stranu to bylo zadarmo, byla tam postel a měli jsme střechu nad hlavou. Taky tam párkrát „blbnul“ požární poplach a byla celkem legrace, když vyběhli všichni rozespálí v pyžamu a nevěděli, co se děje. Bydleli tak s námi asi tři lidi. Nejvíc jsme si rozuměly s paní, která měla chrochtajícího francouzského buldočka, a s jedním klukem z Ohia, který byl gay. V kuchyni jsme moc nevařily, spíš jsme dělaly čaje a rozpékaly zmražené těstoviny z obchodu.

Volný čas jsme trávily převážně s kamarády a o víkendech ve městě nebo doma u filmu. Kamarádů jsme tam měly

opravdu hodně, i když pro většinu jsme byly spíš atrakce nebo nové holky na lov. Ze začátku se s námi bavili jen ti, kteří mě už znali z minulého roku, postupně se přidávali i další. Učili nás spoustu slovíček a frází (aspoň se o to snažili). Je pravda, že většina z nich nebyla úplně slušná a nebudeme to používat v běžném rozhovoru. Když jsme spojily znalosti ze školy, toho, co nás tam učili a naší fantazii, začínaly jsme postupně rozumět téměř všemu, co říkali, a zvedly svou francouzštinu na trochu jiný „level“. Někdy bylo dost vtipné, když křičeli na celou třídu a okolí „jak se řekne anglicky...“ a my jsme stály vedle nich a odpověděly jsme jim na to. Zůstali stát a koukali na nás s otevřenou pusou a udiveně se ptali, jestli jim rozumíme. Strašně moc jsme si všechny oblíbily a některé z nás se i zamilovaly. Kluci tam byli totiž opravdu pěkní. Když nám poslední týden začalo docházet, že jedeme domů a ty lidi už třeba nikdy neuvidíme, uronily jsme pár slz. Poslední večer s nimi jsme si pořádně užily a následně tedy celý probřečely.

Vzhledem k tomu, že jsem si tam koupila celkem dost oblečení a jídla, musela jsem si koupit velkou kabelku, abych to měla kam dát. Cesta domů byla kupodivu nějaká krátká a stihla jsem sobotní oslavu třech narozenin.

Jsem opravdu vděčná škole za tuto obrovskou zkušenost a za to, že jsem poznala spoustu úžasných lidí. Kdybych mohla, hned bych se tam vrátila a myslím si, že nejen já, ale i holky. Byl to jeden z nejtěžších, ale zároveň z nejúžasnějších měsíců mého života.

Anna Šmídová, HT3

Praxe v Nancy

Práce:

Pracovali jsme ve školní restauraci společně s místními studenty, kteří se učili v oboru číšník. V pondělí jsme chodili v osm hodin ráno na výuku, kde jsme se dozvěděli spoustu nových věcí. Dozvěděli jsme se zajímavé věci o potravinách a francouzských pokrmech, typy ubytování a povídali jsme si o hotelech ve Francii, učitel nás provedl po školním hotelu. Od 12 hodin jsme měli pauzu na oběd, ve dvě hodiny odpoledne jsme šli znovu do školy na výuku.

V úterý jsme chodili do školní restaurace v 9 ráno, kde jsme byli s prváky. Na začátku hodiny nám učitel vždy řekl, jak bude probíhat obsluha, co se bude podávat k obědu, a informace o jídle, jak prostříst stoly, kolik přijde lidí a rozdělil žáky do dvojic nebo trojic. Po teorii jsme připravili počet příborů, talířů a skleniček, které budou potřeba k prostření stolů v restauraci. Vše jsme umyli a vypulírovaly. Poté jsme jim pomohli prostříst stoly. Když bylo vše hotové, připravovali jsme například dezerty, učili se krájet ovoce, debarasovat talíře nebo jsme se učili v baru míchat koktejly a alkoholické nápoje jako například Mojito nebo Martiny dry, které jsme poté degustovali. Kolem jedenácté hodiny dopoledne jsme šli do školní jídelny na oběd. Po jídle nás přiřadili k nějaké dvojici/trojici. Každá dvojice měla na starosti jeden nebo dva stoly. Prváci se učili jednoduchý způsob obsluhy. Ve 12 hodin začínal oběd ve školní restauraci, do které chodili studenti, kteří v ten den neměli praxi, občas přišlo i pár klientů. Když přišli, usadili jsme je ke stolu, došli jsme pro karafu s vodou a všem vodu rozlili do skleniček, přinesli jsme košíček s pečivem a rozdali na talířek pro pečivo, vodu a pečivo jsme v průběhu oběda doplňovali. Oběd měl tři chody: předkrm, hlavní jídlo a dezert. Vždy se zanesl jeden chod pro celý stůl. Když všichni u stolu dojedli, talíře jsme zdebarasovali a přinesli chod další. Po obědě, když všichni odešli, jsme uklidili celou restauraci, vypulírovali skleničky, vytřeli podlahu. Když bylo vše uklizené, mohli jsme odejít domů. Pracovali jsme zhruba do dvou hodin odpoledne, měli jsme dvě hodiny pauzu a ve čtyři odpoledne šli znovu do školní restaurace.

Večeře probíhaly podobně jako obědy s tím rozdílem, že večer jsme byli s druháky a třetáky, kteří už byli zkušenější než prváci a místo jednoduché obsluhy měli složitou obsluhu. Opět nám učitel řekl vše potřebné, pomohli jsme studentům prostříst stoly a vše připravit. Po přípravě restaurace se učili flambovat ananas nebo jablka, krájet maso, jak správně naporcovat jídlo před hostem, debarasovat více talířů, skládat ubrousky. Dva večery jsme se učili prezentovat a degustovat víno. V šest hodin jsme měli pauzu na večeři. V sedm začínaly večeře ve školní restauraci. Večeře probíhaly skoro stejně jako obědy, ale až na to, že jídlo před hostem porcovali a dezert flambovali. Příbor na předkrm a dezert se zakládal až po příchodu hosta těsně před jídlem. Večeře trvaly zhruba hodinu, po odchodu všech z restaurace jsme vše opět uklidili, poté jsme mohli jít domů. Končili jsme zhruba v osm hodin večer. Ve středu jsme chodili jen dopoledne na obědy, ve čtvrtek dopoledne na obědy i večer na večeře, v pátek opět jen na obědy. Všechny dny probíhaly podobně. Párkrát jsme nebyli na obsluze v restauraci, ale na myčce, kam ostatní v průběhu večeře a oběda nosí zdebarasované talíře a příbory, které naskládáme do myčky a poté vypulírujeme a uklidíme. O víkendu jsme měli volno.

Ubytování:

Bydleli jsme na intru pro učitele, který byl hned vedle školy. Každá z nás měla svůj vlastní pokoj, ve kterém byla postel, skříň, psací stůl se židlí a koupelna se sprchou a umyvadlem, toaleta byla na konci chodby. Celý dům měl jednu společnou kuchyň, která byla kdykoliv přístupná. Každá z nás měla svůj vlastní klíč. Ubytování bylo zadarmo.

Jazyk:

Snažily jsme se dorozumívat francouzsky, ale víc jsme používaly angličtinu, protože byla pro nás jednodušší. Francouzi anglicky moc neumí a občas bylo vtipné se dohodnout, ale všechno se vždycky vyřešilo. Časem se naše francouzština začala zlepšovat a rozuměly jsme jim více a více. Naučily jsme se i spoustu nových slovíček.

Stravování:

Na snídaně, obědy a večeře jsme chodily do společné školní jídelny. Od ředitele školy jsme dostaly kartičku do jídelny a vše jídlo měly zadarmo. K obědu a večeři byl vždy velký výběr mezi jídly, každý si vybral vlastní předkrm, dezert, sýr a nebo jogurt a poté dostal hlavní jídlo, které bylo pro všechny stejné. Jídlo bylo trochu jiné než u nás, ale nebylo špatné. O víkendu, kdy byla škola zavřená, jsme si vařily samy v naší kuchyni, kterou jsme měly v domě.

Klady:

Tuto stáž hodnotím velmi kladně, je to výborná zkušenost. Zlepšila jsem si francouzštinu, naučila se nové věci o hotelovém provozu a obsluze, našla si nové kamarády a celou stáž si užila. Jsem ráda, že jsem jela, a kdyby to šlo, určitě bych jela ještě jednou. Líbilo se mi, že jsme měli všechno zadarmo a zařízené od školy: ubytování, stravování a dopravu po městě.

Zápory:

Nelíbilo se mi, že jsem na svém pokoji neměla zásuvku, což byl občas trochu problém (v ostatních pokojích zásuvka byla). Celý areál byl bez přístupu k internetu.

Kropáčová Tereza, HT3